

Hrozný sen

Byl poslední říjnový večer. Když maminka odešla, usnula jsem. Tuto noc si budu navždy pamatovat. Zdál se mi totiž hrozný sen.

Když jsem šla do školy, proletěl kolem mě netopýr. Myslela jsem si, že to byla náhoda, ale nebyla. Ve škole bývají pavouci, ale dnes jich tam bylo více. Když jsem vešla do třídy, všude kolem mě byly kostry. Začaly se ke mně blížit a opakovaly: „Jsi na řadě....“ Stěží se mi podařilo utéct do kabinetu. Ani tam jsem ale nebyla v bezpečí. Byli tam totiž duchové místo učitelů. Schovala jsem se za skříň a měla obrovský strach. A když mám strach, tak usínám.

Když jsem se probudila, nevěděla jsem, jestli to byl sen, nebo ne. Protože byla ještě tma, pokračovala jsem ve spaní. Ráno jsem si uvědomila, že to byl sen. Ještě že tak, kdo ví, jak bych dopadla.

Šárka Petrová, 5. A

Příběh zašitých mimozemšťanů

Příběh, jehož účelem je ve vás vyvolat strach, se odehrává v domě zašitých mimozemšťanů. U dveří jsou pověšené dvě hrůzu nahánějící kostry. Do domu se nejde nijak dostat. Okna jsou zašitá a komín ucpaný netopýry. Dveře mají obrys krvavého ducha a celý dům je černý jako tma tmoucí. Mimozemšťané, kteří sídlí v tomto domě, jsou ve skutečnosti lidé. Mají však jednu zvláštní schopnost. Když si třeba navzájem utrhnou hlavu, stačí ji přišít a jsou zase fit!

Mimozemšťané se jednoho dne rozhodli vydat se na krvavou výpravu do Zapovězeného lesa. Když dorazili na místo, uviděli svou první oběť. Rozsekali ji na několik kusů a ty potom zpátky přišli k sobě. Po tomto rituálu se člověk stane jedním z nich. Zlověstně se zasmáli a pokračovali ve výpravě. Na svou druhou oběť narazili v hotelu. Malé holčičce s dinosaurem v ruce opatrně vydloubli oči a pak jí usekli hlavu, kterou opět přišli. Poslední oběť našli u skály, ze které teče krev. Danou osobu nakrájeli na plátky a následně sešili.

Mimozemšťané se vrátili domů a ti nově sešití se vydávají na svou vlastní pouť.

Magdaléna Vachková, 5. A

Zapovězený les – pokračování příběhu M. Vachkové

Valin se ke svému otci choval ošklivě a pohádali se. Valin se naštvál a rozhodl se odejít do Zapovězeného lesa a přespat tam.

V lese byla všude kolem mlha a on neviděl ani na krok. Měl strach a nevěděl, co má dělat. Byla tma a on si nepamatoval, kudy do lesa přišel. Valin si uvědomil, že neměl být zlý na svého otce.

Najednou něco uviděl za stromem. Byla to velká černá postava. Valin chtěl vycouvat, ale šlápl na kostru zvířete a ta udělala hlasité křup! Lekli se i netopýři. Valin už na nic nečekal a utíkal, co mu nohy stačily. Při běhu zakopl o klacek a upadl. Když se zvedl, cítil, že za ním něco je. Báł se, že to bude ta postava, nebo nějaký duch. Nakonec se odhodlal a otočil se.

Uf, naštěstí to byl jeho otec! Už už se mu chtěl omluvit, ale pak si všiml, že to není jeho otec, ale zašitý mimozemšťan.....

Anastázie Kalousová, 5. A

Černá sanitka

Černá sanitka vyjíždí každý den jen za tmy, aby lidé měli strach chodit v noci sami ven. Sanitku hlídají létající netopýři a stále se kolem ní pohybují duchové zemřelých. Řídí ji kostra s jasně svítivýma červenýma očima.

Povídá se, že unáší děti i dospělé. Již několikrát se stalo, že se v noci někdo ztratil a už se nikdy neobjevil. Všechny děti raději zůstávají za tmy doma. Pokud se někdo z nich venku najde, je odtud slyšet jen velký křik, že vstávají hrůzou chlupy na rukou. Dospělí chodí pouze ve skupinách. I tak všude panuje strach a hrůza.

Proto se rodiče rozhodli, že se pokusí odhalit, co je sanitka vlastně zač. Našli mezi sebou velmi odvážného muže jménem Van Helsing. Ten se jednoho dne v podvečer rozhodl do sanitky vstoupit. Hned se zděsil. Všude samá krev, na stěnách rozmístěné hlavy krysy a hrůzostrašné mučící nástroje. Po zemi byly rozmístěny různé lektvary. Když postoupil až k místu řidiče, všiml si, že už je venku velká tma. Rozhodl se, že raději půjde, ale najednou venku uslyšel kroky a někdo zabouchl dveře. V mžiku se sanitka rozjela a on ucítil za zády jen chladný vánek....

Od té doby už o Van Helsingovi nikdo nikdy neslyšel, ale ani sanitka už se ve městě neobjevila. Lidé nevěděli, kam zmizela, ale strach visel ve vzduchu pořád. Šeptá se, že sanitka nyní jezdí v jiném městě, ale ze strachu, aby se nevrátila, se o tom nemluví...

Ondřej Louda, 5. A

Wendroos

Jmenuji se Wendroos a ráda bych vám vypověděla nejstrašidelnější zážitek svého života. Tehdy mi bylo okolo patnácti a měli jsme naplánovaný večírek. Dnes už vím, že jsem měla více poslouchat své rodiče, protože měli pravdu v tom, že jsem na ten večírek neměla chodit. Jenže já utekla z domu, protože mi to nedovolili, a já na ten večírek opravdu chtěla.

Vylezla jsem oknem a běžela jako o závod. Byla už tma a za domem jsme měli hustý les, ale já znala cestu. Za lesem na mě měla v autě čekat moje nejlepší kamarádka se svým tatškou. Jenže já tam vůbec nedorazila. Běžela jsem lesem a po chvíli si uvědomila, že jsem už měla být u malé mýtiny. Ale ta nikde. Došlo mi, že jsem v háji nejen obrazně. Zabloudila jsem! Dostala jsem pochopitelně strach. Otočila jsem se a uviděla něco jako kostru. Málem jsem se zbláznila. Netušila jsem, kudy mám jít. Navíc jsem měla pocit, že mi někdo za zády šeptá: „V tomhle lese zůstaneš navždy, už nikdy neuvidíš rodinu ani přátele....“

Čtělo se mi brečet, Běžela jsem co nejrychleji, abych se z lesa dostala. Narazila jsem do stromu a opravdu se rozbrečela. Najednou jsem slyšela další neznámý hlas, který křičel: „Je tam někdo?“ Přejel mi ale mráz po zádech, a tak jsem radši nereagovala, že tam jsem. Hlas se ke mně blížil. Hlavou mi letěly myšlenky, že mě zabije, že to vím. Omlouvala jsem se rodičům, že jsem je neposlechla, i když teď už je pozdě. Hlas se blížil, ale nakonec kolem mě proletěl vzduchem jako nějaký duch. Spadl mi velký kámen ze srdce a já se najednou cítila velmi unavená. Bylo toho na mě moc. Rozhodla jsem se, že půjdu spát, že stejně najdu cestu až za světla.

Když jsem se probudila, mělo být už světlo, ale nebylo. Čekala jsem aspoň dvě hodiny, ale pořád nic. Navíc mi zase něco začalo šeptat za zády: „Tahle noc neskončí!“ Nad hlavou mi proletěl netopýr. Když jsem se probudila podruhé, bylo už světlo. Asi jsem blouznila a zdálo se mi, že se nemůžu dostat z konce noci. Hustý.

Cestu domů jsem našla. Co se opravdu stalo, jsem ale rodičům nikdy neřekla.

Viktorie Šustáčková, 5. B

Halloweenská smrt

„Zbývá už jen pár hodin do zítřka a je Halloween!“ křičí vesele Viky.
„Tak už jedeme, holky?“ volá maminka. Tonička odpovídá, že už běží. Tonča, Viky, a Vája jsou kamarádky, které se domluvily, že spolu budou celý víkend.

V obchodě si Vája bere košík a říká, že pohřební svíčky jsou vlevo. Tóna pronáší, že prodavačky nemají vkus, protože nosí oranžové vesty a k tomu puntíkaté kalhoty. Vája zatím nabrala svíčky, bohužel červené, černé neměli, což nezapomněla Tonča u kasy okomentovat. Nakonec dostaly ještě tři černé.

Doma strávily celý večer na počítači vyhledáváním, jak se vyvolávají duchové. Zjistily, že se nejčastěji objevují ve tři ráno. Potom šly spát.

Když se ráno vzbudily a šly do koupelny, sáhla na ně ve tmě chodby kostra. Lekly se, ale nakonec se ukázalo, že je to Tončin táta a přeje jim hezký Halloween. V přípravách utekl den jako blesk. Do večera tu všechno bylo jako v hodně strašidelném domě. Tóna oblékla červené šaty a Vája s Viky byly celé v černém. Nervy měly napjaté k prasknutí. Všude viděly stíny, krvavé nože a slyšely hlasy.

Rodiče odjeli na svoji halloweenskou párty, a tak nestálo vyvolávání duchů nic v cestě. Hodiny utíkaly a ve 2:50 se jim najednou zjevila bledá dívka s černými vlasy a ofinou pod očmi. Stále opakovala číslo 666 a že si pro ně dojde. Potom zmizela. To už měly strach obrovský. Do rána měla Viky zlé sny a Vája pro změnu zmizela a objevila se až před příjezdem rodičů. Pusu měla od krve a za uchem kousanec.

Protože se blížily Dušičky, rozhodli se ráno rodiče, že pojedou na hřbitov zapálit tetě svíčku. Hned za vchodem vylekali netopýra. Tóna zaječela. Rodiče se pak šli podívat ještě do kostela a holky na ně čekaly na hřbitově. A pak se to stalo. Zjevila se dívka s černými vlasy a z Váji se stala upírka. No, nedopadlo to dobře...

Z toho plyne poučení, abyste si nezahrávali se vším, co vás napadne!

Valentýna Bečková, 5. B

Děsivý sklep

Roku 2016 jsme se s mojí rodinou přestěhovali do nového domku. Na první pohled se nám opravdu líbil a s bratrem jsme hned chtěli prozkoumat zahradu.

Šli jsme hrát fotbal. Asi po 15 minutách jsem omylem kopl míč za plot. Váhal jsem pro něj jít, ale nakonec jsem se odhodlal. Když jsem se shýbal pro míč, všiml jsem si nějakých dvířek. Byly hodně zarostlé. Měl jsem sice strach, ale rozhodl jsem se je zkusit otevřít. Byly však zamčené. Popadl jsem míč a utíkal rychle domů. Vše jsem řekl bratrovi i tátovi. Ten řekl, že o tom sklepe pod naším pozemkem ví, ale že klíč má souseď.

S bratrem nám zvědavost nedala a šli jsme zazvonit na souseda. Na plotě jsem si všiml zvláštní sochy netopýra. Zvonili jsme, ťukali, ale nikdo neotvíral. Už se stmívalo, tak jsme šli radši domů.

Přes noc se mi to všechno rozleželo a ráno jsem bratrovi oznámil, že dnes se rozhodně musíme do sklepa dostat stůj co stůj. Měli jsme štěstí, k sousedovi zrovna přijelo nějaké červené auto. Slušně jsme se souseda zeptali, jestli by nám mohl dát klíče od sklepa. Ten souhlasil pod podmínkou, že mu je zase vrátíme. Víím, že se bratr bojí duchů, ale uklidňoval jsem ho. Vešli jsme dovnitř. Byla tam černočerná tma, ale my měli baterku. Před námi se objevila zvířecí kostra. Zmocnila se nás panika a chtěli jsme utéct, jenže dveře se v tu chvíli zabouchly.

Znenadání se vedle mě objevil souseď. Ošklivě se zasmál a oznámil nám, že ta kostra není zvířecí a že tu dnes zemřeme. Nebudeme první děti, které tu potkal stejný osud... My se ale nehodlali jen tak vzdát. Já jsem toho chlapa pořádně kopnul do holeně a bratr rychle utíkal ke dveřím. Podařilo se nám utéct a všechno říct rodičům. Souseďa odvezla policie.

V domě bydlíme stále, ale do sklepa jsme se už nikdy nepoďívali.

Sebastian Šulc, 6. A

Strašidelný hotel

Jedna rodina si chtěla zajet na dovolenou, a tak si objednali pobyt. Hodnocení zákazníků bylo sice nízké, ale cena lákavá, tak proč to nezkusit. Na recepci hotelu zaplatili, vzali si kartu od pokoje a šli se ubytovat.

Jen co otevřeli dveře, ze tmy pokoje na ně vyletěl netopýr. Strašně se polekali. Netopýra vyhnali a šli zpátky na recepci optat se, co to má znamenat. Majitel se moc omlouval. Když šli zpátky do pokoje a dveře se jim samy otevřely, začali tušit, že v hotelu straší.

Vrátili se na recepci, ale na zemi našli jen kostru majitele a nad ní se vznášel duch. Chtěli jen samozřejmě hned domů, ale dveře byly zamčené. Běželi zpátky do pokoje, ale tam najednou nešlo rozsvítit světlo. Na stolku byly svíčky a sirky, ale nahánělo to strach a hrůzu. Venku byla tma a foukal silný vítr. Blížila se bouřka. Rodina byla strašně vyděšená. Vykoukli z okna a ta majitelova kostra se kymácela doprava a doleva na stromě vedle hotelu.

Teď už na nic nečekali. Seběhli dolů a vyrazili dveře. Když odjížděli od hotelu, do stromu s kostlivcem zrovna udeřil blesk. Byli moc rádi, že už jsou pryč!

Ondřej Zoček, 6. A

Město duchů

Byl pátek třináctého, škola už skončila a tři kamarádi – Petr, Kuba a Lucka – se rozhodli vydat na malou víkendovou výpravu. Zabalili si stan, jídlo, mapu a další věci, které by mohli potřebovat.

Ve čtyři hodiny se sešli na tramvajové zastávce. Tramvají číslo tři dojeli na konečnou a vydali se do lesa. Šli kolem říčky Strašnice, vyprávěli si vtipy a cesta jim rychle utíkala. Když došli na rozcestí, Petr pronesl: „Můžeme jít k rozhledně, nebo dál podél Strašnice až k Srnčím loukám.“

„Půjdeme k loukám, tam je to fakt hezký, mohli bychom se tam utábořit,“ odpověděla Lucka. „OK, tak jdeme tam,“ rozhodl Petr.

Když však přišli k místu, kde vždycky byly Srnčí louky, čekalo je překvapení. Místo louky se před nimi rozprostíralo opuštěné město.

„Tady město nikdy nebylo!“ divil se Kuba.

„Ani na mapě není,“ přidal se Petr.

„Jdeme to prozkoumat!“ oznámila Lucka a rozeběhla se k městu. Kluci běželi za ní.

Vešli do prvního domu. Byl malý, měl oprýskané zdi a vysklená okna. Uvnitř stála postel a rozbitý stůl. Do podzemí vedly schody. Vše bylo od krve a v posteli ležela ohlodaná kostra.

„Fuj!“ řekla Lucka.

„Podíváme se do podzemí,“ navrhl Kuba.

„Tak jo,“ souhlasil Petr. Sešli po schodech dolů a vydali se chodbou do místnosti plné obrazů.

„Kdo by dával obrazy do sklepa?“ divil se Petr. Nikdo mu nestihl odpovědět, neboť se z obrazů začali vynořovat duchové.

„Rychle pryč!“ vykřikla Lucka. Děti utíkaly před duchy po schodech nahoru. Utíkaly až na náměstí a schovaly se do kostela.

„Začínám mít strach,“ podotkl Kuba.

„Kluci, koukejte,“ vyhrkla Lucka, „tady je rakev!“ Vtom přiletěl netopýr, posadil se na zem a proměnil se v upíra. Popadl Lucku a vyběhl s ní ven.

„Musíme ji zachránit,“ zvolal Petr a vyběhli s Kubou za nimi. Upíra spatřili na střeše a Kuba chtěl hned za ním.

„Počkej, je tma, nemůžeme za ním, to by bylo příliš nebezpečné, vezmeme to spodem,“ zastavil ho Petr.

Běželi ulicí mezi domy a zahrnuli doleva. Vtom spatřili Lucku.

„Co tu děláš?“ zeptali se jí udýchaně.

„To je na dlouho, teď bychom měli zmizet,“ odpověděla Lucka. Kluci se nenechali pobízet a za chvíli všichni zmizeli z města a běželi podél Strašnice domů.

Strašidelný dům

Probudila jsem se schoulená u zdi v temné místnosti. Okna byla zamřížovaná a kromě pár svíček tu byla tma. Na trámech seděli netopýři. Měla jsem strach.

Napadala mě spousta otázek. Jak jsem se sem dostala? Kde to jsem? Nebo hůř: Jsem tu sama? Pořádně jsem se rozhlédla po místnosti a všimla si, že v tmavém rohu stojí skříň. Černá, poškrábaná a vysoká, se záhadnými červenými malbami na dveřích. Rozhodla jsem se podívat, co je uvnitř. Otevřela jsem ji a vypadla na mě kostra. Vylekala jsem se a zakřičela. Vrátila jsem kostru zpět a almaru zavřela.

Vyšla jsem dveřmi na chodbu a nad hlavou mi prolétl duch. Chodba zdobená všelijakými obrazy působila velice temně a chladně. Zapálila jsem si tedy svíčku, která stála na skříňce. Na konci chodby jsem uviděla dveře. Byly odlišné. Nebyly tmavé, ani strašidelné. Došla jsem k nim a vzala za kliku. Šlo to ztuha. Jak jsem za ni tahala, zůstala mi najednou v ruce a já se řítila k zemi.

Všude byla tma. Otevřela jsem oči a byla zase doma ve své posteli. Byl to jenom sen, oddychla jsem si, ale doteď se bojím. Kde se probudím příště?

Olga Hudcová, 6. B

Strašidelná povídka

Byl večer a velká tma. Odcházel jsem z kina a měl strach jít takhle pozdě sám domů. Kamarádi měli cestu jiným směrem, tak mi nic jiného nezbývalo.

Chvíli jsem šel, když v tom jsem slyšel, že se něco pohnulo v keři. Asi duch! Báł jsem se ještě více, ale pokračoval jsem v cestě. Zhruba po pěti minutách jsem cítil, jak mi něco leze po ruce. Nad hlavou mi létali netopýři, ale přesto jsem kráčel dál. Přemýšlel jsem, že to není náhoda, aby mi na Halloween jen tak létali netopýři nad hlavou nebo mě děsil bílý duch. To budou kamarádi!

Otočil jsem se, abych za nimi běžel zpět, zdržela mě však kostra, která se mi zjevila před očima. Vydávala strašidelné zvuky a hýbala pravou rukou. Všiml jsem si, že byla pověšená na provázku, omotaném kolem větve stromu. Na nic jsem nečekal a utíkal.

Kino už bylo zavřené a kamarádi nikde. Z ničeho nic na mě vybaflí a já se tak lekl, že jsem uklouzl a spadl na zem. Kamarádi mi pomohli vstát a zeptali se, jestli se mi to líbilo. Neměl jsem slov, jedině, o co jsem je poprosil, bylo, aby mě doprovodili domů. Nechtěl jsem jít po takovém strašidelném vtípku sám.

Během cesty jsme si povídali, občas si ze mě udělali legraci nebo mě děsili. Cesta nakonec utekla jako voda a já se s nimi před domem rozloučil. Před usnutím mi v hlavě proběhlo: Počkejte za rok, já vám to oplatím!

Vendula Vachová, 6. B

Zapomenutý hřbitov

Pamatuji si to, jako by to bylo dnes. Byly letní prázdniny roku 2022. Já a moje kamarádka jsme se přihlásily na letní tábor poblíž Křince. Předposlední večer se konala tradiční stezka odvahy.

Ze začátku všechno probíhalo tak, jak mělo, aspoň do té doby, než se setmělo. Všude bylo černo. Jediný zdroj světla byla naše baterka a úplněk nad námi. Trasa měla vést naučnou stezkou Chotuc... Už v té chvíli mi to začalo připadat zvláštní. Ale tak co už, aspoň jsme měly baterku.... Ta však začala poblikávat. Šárka se této nečekané situace lekla a náš zdroj světla upustila na zem, ozvalo se hlasité křáááách a bylo po baterce.

V tom okamžiku měsíc zakryl ohromný mrak a všude byla tma. Začal se zvedat studený vítr. Větve se prohýbaly, některé okolo nás dokonce spadly. Neskutečná síla rvala listí ze stromů. Tohle už nám stačilo k tomu, aby nás dohnal strach. Postupovaly jsme vyděšeně dopředu, i když se nám moc nechtělo. Ostružiny nám rozdíraly svými trny kotníky do krve a kopřivy nás šlehalý doruda. V tu chvíli nám to došlo – tohle zřejmě není ta správná cesta. Zabloudily jsme!

V dálce se ozývalo hřmění a blesky začaly prořezávat oblohu. Na listy stromů dopadly ohromné kapky lijáku. Hned jsme byly promáčené. Teď bouřka zuřila nad námi. Kloužeme, padáme, ve vlasech bláto, kolena rozedřená do krve, dlaně plné bodláků. Zvedáme hlavy a v tu chvíli blesk ozáří hřbitovní bránu kousek před námi. Za ní stojí starý rezavý kříž. Ježíšovi chybí ruka a všechno je nějak moc nakřivo. Okolo se válí popadané náhrobky, na jednom hrobě se v lucerničce mihotá plamínek svíčky. Najednou máme vtíravý pocit, že tu nejsme samy. Chceme se schovat do polorozpadlého kostela, ale ten už byl zabrán netopýry. Znovu se zablesklo. V pravém rohu hřbitova stojí velká hrobka s vyvrácenými dvoukřídlými vraty. Vedou k ní tři pískovcové schody plné listí a větví, přes které klopýtáme dovnitř. Další blesk... Na zemi jsou dvě desky zakrývající hrobky. Na stěně vidíme fresku tančících koster. S děsem v očích se otáčíme. V okamžiku záhadně přestává pršet, mraky se rozestupují do stran a odhalují ledově bílý kotouč měsíce. Hrůzou přestáváme dýchat. Třeštíme oči a brady nám spadly. U hrobu s Panenkou Marií a železným plůtkem klečí bílá postava ve starodávných šatech, se sevřenými dlaněmi a sklopenou hlavou. Asi se modlí...

Nepatrně zafouká vítr a postava se rozplyne. Zůstane po ní jen chlad. To byl DUCH! Tak to už by stačilo, na tohle nemám. Vzala jsem zkoprnělou Šárku za ruku a společně jsme utíkaly jako o život k bráně a ven ze hřbitova. Po několika desítkách metrů jsme narazily na stezku, po které jsme měli původně jít. Od té doby vím, že duchové existují.

Nela Kurková, 7. A

Kostra jménem Witbern

Witbern je chodící kostra, která straší v lese Bernov. Witbern má jako mazlíčka netopýra jménem Wit. V lese Bernov je vždy tma a občas i lidé, kteří lesem projdou, mají strach. Taková situace je pro Witberna a Wita ideální. Oba dva rádi straší.

Jednoho větrného podzimního večera, kdy se Witbern a Wit připravovali na strašení, zaslechli v dáli slabý zvuk kroků. Myšlenka na to, že by mohli po dlouhé době zase konečně vystrašit člověka, je vzrušila natolik, že se rychle přesunuli blíže, aby prozkoumali, kdo se přibližuje. Jakmile se stín přiblížil, bylo jasné, že nešlo o obyčejného člověka. Zjevil se duch Alduch, jehož nehmotné tělo se objevovalo a mizelo ve vzduchu. Přiznal se, že se skrývá v lesích již několik staletí. Jeho přítomnost byla záhadou sama o sobě, ale jeho přátelská povaha a znalost okolního prostředí získala důvěru Witberna a Wita. „Já jsem duch jménem Alduch, ačkoliv nemám tělo, mám svojí vlastní podobu energie,“ vysvětlil Alduch. Witbern a Wit byli okouzlení a zároveň překvapení tímto novým přítelem.

Začali společně plánovat ještě větší kousky, které budou víc strašidelné a zároveň zábavné. Během jedné z jejich výprav potkali unaveného cestovatele, který se ztratil uprostřed lesa. Rozhodli se vytvořit iluzi, která by ho vystrašila natolik, aby se příště vyhnul těmto místům. Wit přeletěl těsně nad jeho hlavou a Alduch se zjevil před ním ve formě temného stínu. Cestovatel se polekal a dal se na útěk, ale narazil na Witberna, který se objevil z temnoty desetinásobně větší než obvykle. Nakonec cestovatel pochopil, že byl pouze terčem jejich legrace, ale díval se na ně s respektem. Od té doby se vyhýbal lesu Bernov. Pověsti o tajemném trojúhelníku Witberna, Wita a Alducha se šířily mezi dobrodruhy a místními obyvateli. Lidé už do lesa často nechodili, protože věděli z historek, co se uvnitř děje, ale občas tam nějaký dobrodruh zabloudil. Všichni tři tam stále straší, dokud se nerozpadne svět na kousky.

Jakub Flégl, 7. B

Příběh o tajemném Rastislavovi

V době, kdy byl malý Rastislav ještě malý, od 6 let mu jeho maminka do pokoje dává vždy halloweenskou výzdobu. Jakmile však dospěl, maminka mu řekla: „Rastislave, uklid' si pokoj a dej si tam výzdobu.“ Rastislav však odpověděl: „Mami, tu kostru a netopýry tam opravdu dávat nebudu!“ Teď už nevíme, jestli se jich třeba bál, ale víme, že ten večer se stalo něco, co nikdo nepředpokládal. Asi ve dvě ráno, když se Rastislav přetočil, tak ho něco pošimralo a chlapec se najednou vzbudil. Objevil se v místnosti duch jeho zesnulého kamaráda, který měl autonehodu. Rastislav si řekl: „Asi jsem opravdu unavený a půjdu zpátky spát.“ Ale kamarád ho nenechal a po dalších asi pěti pokusech snahu vzdal, vzbudil se a vstal z postele. Promnul si oči a začal si s ním povídat.

Jak šel čas, Rastislavův kamarád se každou noc objevoval dál a dál. Rastislav se ho stále ptal, proč se objevuje pořád v jiný čas, kamarád mu na to však řekl: „Zjevují se jen, když je největší tma.“ Rastislavovi to ani nevadilo, stejně měl prázdniny, ale měl strach z jedné věci. Uvidí toho kamaráda i jeho rodina? Tuto otázku si pokládal velmi často a vždy si říkal, že se kamaráda zeptá, až ho uvidí, ale vždy na myšlenku zapomněl, ale dnes večer, konkrétně 31. 10., kdy se slaví Halloween, se ho teda zeptal a dopadlo to tak, jak si všichni teď myslíte. Viděl ho jen on, ale neztrácel naději, měli samozřejmě pejska, a jak se říká, zvířata vidí i duchy. Myšlenka se stala skutečností. Jeho pejsek Dasty ho viděl a začal štěkat.

Když mu ale kamarád řekl, že tohle je jeho poslední návštěva, tak se s ním naposledy rozloučil a žil si dál svým životem.

Eliška Daňková, 7. B

Strašidelný příběh

Jednoho dne jsem odpoledne přišel ze školy. Cesta měla celkově divnou atmosféru. Pořád jsem cítil, že za mnou něco jde, jenže za mnou nic nebylo. Všude kolem mě se nacházely strašidelné vydlabané dýně, které se táhly po celé vesnici. Byl jsem vystrašený. Začal jsem přidávat na rychlosti, abych byl co nejdříve doma. Nechápu jak, ale začala mě bolet strašně noha. Nemohl jsem udělat ani jediný krok. Stále jsem cítil, že za svými zády slyším kroky, ale nikdo tam prostě nebyl. Začal jsem řvát o pomoc, ale nikdo nereagoval, takže mi nezbývalo nic jiného než doskákat domů na jedné noze. Bylo to velmi obtížné, jelikož jsem nesl školní aktovku.

Nějakým způsobem jsem doskákal k domu, jenže jsem nemohl najít klíče. Zjistil jsem, že rodiče nejsou doma a přijedou až někdy večer. Musel jsem dojít zpět do školy po jedné noze. Cestou ke škole jsem skočil do obchodu a koupil si perlivou vodu. V tu chvíli projel můj kamarád se svým otcem a nabídli mi odvoz. Já jsem je poprosil, aby mě zavezli ke škole a k domu, jenže spěchali, takže mě hodili pouze ke škole. Vyskákal jsem schody do 1. patra a došel do mé třídy, jenže jsem v místnosti nikoho neviděl. Přišlo mi to zvláštní, jelikož jsem byl pouze v této třídě. O hodinu později jsem zjistil, že všechny mám uvnitř první kapsy své aktovky. Byl jsem strašně naštvaný, ale zjistil jsem, že venku už je tma a v tu chvíli jsem pocítil hrozný strach. Noha se zlepšila, takže jsem s ní mohl chodit. Vyšel jsem ze školy a viděl jsem něco neuvěřitelného. Na zemi se válely dvě kostry. Dostal jsem strašný strach a běžel jsem rychlostí světla domů. V tu chvíli, kdy jsem začal běžet, jsem spatřil v dálce něco šíleného.

Přišlo mi, že jsem zahlédl v dálce nějakého ducha. Prvně jsem si řekl, že to není pravda a někdo se snaží vystrašit kolemjdoucí, ale opak byl pravdou. Duch se na mě rozeběhl a já byl tak vystrašený, že jsem běžel druhou cestou přes pole domů. Všude létali netopýři, které jsem nikdy neměl rád. Netopýři se začali divně tvářit. Vypadali děsivě, tak jsem radši začal utíkat do nedalekého lesíčka. V lesíčku byla strašná tma a tmy se bojím ze všeho nejvíce. Věděl jsem, že situaci zvládnou, a proto jsem začal běžet domů takovou rychlostí, že jsem zakopl o kámen. Ihned jsem se zvedl a pokračoval ale dál. Naštěstí jsem vyběhl z pole a doběhl k domu. Klíče jsem naštěstí našel a odemkl dům. Ihned jsem zaběhl do pokoje a tam jsem strávil celý večer. Mezitím jsem si dodělal domácí úkoly. Byl jsem sice vystrašený, ale překonal jsem svůj strach.

Jakub Hátle, 7. B

Strašidelný příběh

Byl normální podzimní večer, ale potom vlastně tak normální nebyl. V kalendáři stálo datum 31. 10. 2023, kdy to všechno začalo. Jakmile jsem dopsala domácí úkol, měla jsem hrozně divný pocit, že nejsem ve svém pokoji sama, jako by se v místnosti nacházel duch. Byla jsem opravdu vystrašená, a ještě horší strach se mě zmocnil, protože jsem byla doma sama. Rodiče měli přijet až zítra ráno, takže jsem musela sama tuhle noc zvládnout.

Venku panovala tma, ve vesnici zrovna vypnuli proud, rozsvítla jsem si proto svíčky a doufala, že proud brzy zapnou. Nakonec ho zapnuli a já měla trochu menší strach. Měla jsem veliký hlad a musela jsem si jít připravit něco k večeři. Šla jsem do kuchyně a tam na mě čekalo nepříjemné překvapení. Rozsvítla jsem a naproti mně odpočíval obrovský pavouk. Snažila jsem se ho nevnímat, ale bylo to těžké. Udělala jsem si rychlou večeři a odešla jsem co nejrychleji z kuchyně. Rychle jsem se najedla a šla jsem do koupelny, tam jsem našla rozbité zrcadlo a můj strach začal růst, ale nezbyvalo mi nic jiného, než se jít osprchovat a jít spát. Rychle jsem se vysprchovala a chtěla jsem jít zavolat rodičům, ale nemohla jsem se dovolat. A najednou jsem slyšela nějaký hlas, který říkal: „Tohle ještě není všechno.“ Utíkala jsem do svého pokoje pro klíče, bundu a peněženku. Otevřela jsem okno a snažila jsem se dostat urychleně ven. Poté, co jsem se konečně dostala ven, běžela jsem k sousedům.

Dorazila jsem k sousedům, ale nebyli doma. Opravdu jsem nevěděla, co mám dělat, a tak jsem se snažila dovolat rodičům, ale zase nic. Psala jsem všem příbuzným a kamarádům, ale nedostala jsem ani jednu odpověď. Podívala jsem se na náš dům a přímo u domu stála kostra. Lekla jsem se. Začala jsem ťukat na ostatní domy, ale nikdo neotevíral, protože bylo přesně 0:00. Všichni už spali. Najednou kolem mě proletěl netopýr, který upustil nějaký malý papírek. Vzala jsem ho do ruky a přečetla jsem slova, která obsahoval. Na papírku bylo napsáno, že se mám těšit na další Halloween a že tohle je pouze začátek. Nemohla jsem uvěřit všemu, co se stalo tento večer. Jelikož mi byla zima a dostavila se únava, rozhodla jsem se jít domů. Během zpáteční cesty mi začal cinkat mobil. Najednou mi psali kamarádi a příbuzní. Dostala jsem velikou radost. Všichni se mě ptali na to, co se stalo a jestli jsem v pořádku. Všem jsem dlouze odepsala a všechno vysvětlila. Nevěřili mi a myslel si, že si dělám legraci, ale já si legraci bohužel nedělala. Všechny zprávy jsem myslela naprosto vážně. Došla jsem domů, a jelikož jsem byla příšerně unavená, další moje kroky vedly do postele.

Dora Turková, 7. B

Chlapec

Každý Halloween kolem půlnoci vídám v našem obývacím pokoji bílou postavu malého chlapce, který na mě vždycky jen zírá. Poprvé se to stalo před dvěma lety, v roce, kdy jsme se já a rodiče přestěhovali do našeho bytu. Bylo mi pouhých devět let a rodiče spali. Já obvykle na Halloween spát nemůžu, mám příliš velký strach.

Ten rok jsem nemohl ani zavřít oči, a tušil jsem, že někdo do mého pokoje vlezl. Když jsem toho ducha uviděl poprvé, byly asi dvě hodiny ráno. Ležel jsem v posteli a přemýšlel o Halloweenu, který právě skončil. Poté jsem na své ruce pocítil studený vzduch, jako kdyby na mě někdo intenzivně dýchal. Vedle postele jsem ho v té tmě zahlédl. Na první pohled mi připomínal netopýra. Když jsem se na něho podíval pořádně, viděl jsem obrys kostry. Zavřel jsem oči, myslel jsem, že to byla jen moje představa, ale když jsem je opět otevřel, byl ještě blíž.

Běžel jsem do pokoje svých rodičů a řekl jim, co jsem viděl. Samozřejmě mi nevěřili a řekli, abych šel spát. Tak jsem se vrátil do svého pokoje a snažil se usnout. Snil jsem o duchách po zbytek noci.

Každý rok je duch chlapce jasnější a jasnější a stává se stále větší a větší, jako by vyrůstal se mnou...

Matyáš Berger a Adam Vu Minh Quyen, 8. A

Opuštěný dům

Na konci naší vesnice, v ulici vedoucí k lesu, stojí starý pobořený cihlový dům, celý obrostlý křovím. Říká se, že v něm v podobě kostry straší duch místního blázna Karla.

Jednoho úplňku mi nešlo usnout a slyšel jsem z opuštěného domu hlasitou hudbu a hlasy. To mě donutilo vstát a jít se podívat. Už cestou k domu jsem měl strach, byla tma a nad hlavou mi létal netopýr.

Když jsem tam přišel, otevřel jsem dveře a viděl tančící duchy. Jeden z nich mě přivítal a řekl, abych šel dál. Uposlechl jsem. Dveře se za mnou samy s hlasitým bouchnutím zavřely a já se lekl.

Leknutím jsem se probudil, vedle postele mi na stolku vyzváněl na celé kolo budík. Cestou do školy jsem jel okolo cihlového domu a znovu se mě zmocnil strach.

Jakub Činčura, 8. A

Učebna přírodopisu

Začalo to, když jsem se ocitl se spolužáky v zamčené učebně přírodopisu. Byla noc a obrovská bouřka. Blesky svítily a hromy burácely.

Probral jsem se na zemi a rozhlédl kolem sebe. Nic jsem neviděl, byla tma, jen přes okna učebny svítily na ulici lampy. Poznal jsem, že se nacházím v učebně přírodopisu. Zavládl ve mně strach. Po chvíli jsem zpozoroval, že tam nejsem sám, ale se spolužáky. Tak jsem se potichu a pomalu okolo nich propízl k vypínači od světel, abych mohl rozsvítit. Pro moji smůlu světla nešla. Tak jsem se rozhodl probudit všechny ostatní. Když se všichni probudili, začali jsme probírat plán, jak se odtud dostat ven. Po 20 minutách bylo v učebně nedýchatelno, a tak jsme otevřeli okna. V učebně začala být zima a silný průvan. Poté jsme slyšeli jen hlasité bum. „To spadla kostra na zem,” oddechl jsem si. Po chvíli začaly holky ječet, protože do učebny vletěl netopýr. Najednou spolužačka začne křičet. Nikdo neví, co se děje. Ona jen ztěžka řekne: „Duch!” Všichni se podíváme tím směrem, jak ukazuje její prst. Chvíli jen nehnutě stojíme a koukáme. Po chvilce se všichni začneme smát. Vždyť to je netopýr a celý se zamotal do záclony.

Po zbytek noci se nic nedělo. Více si ani nepamatuji. Jen to, že jsem se probudil uprostřed noci ve své posteli. A do teď si říkám, jestli to byl, nebo nebyl sen. To pro mě zůstane navždy záhadou.

Eliška Drapelová, 8. B

Tajemná noc

Jedné noci v roce 1995 na venkově kousek od Hradce Králové se šel pan Strach projít se svým psem. Šli kolem vysokých panelových domů, které se ještě dostavovaly. Najednou se zničehonic ze tmy ozvala rána. Pan Strach se prudce otočil a uviděl tyč, která tam před chvílí nebyla. Trochu ho to vyděsilo, ale jakmile pes začal štěkat a nad sebou uviděl kočku, došlo mu, co se stalo.

Pokračovali dál. Ten den zrovna byl Halloween, takže měl pan Strach alespoň dobrou historku. Vyšli na louku a hned, jakmile vstoupili na vysoké trsy trávy pokryté ranní rosou, začal foukat hrozivý vítr. Pana Stracha to však neodradilo a pokračoval dál ve své cestě. V dálce najednou uviděl postavu asi v jeho výšce. Cože? Duch? Když se však zadíval pozorněji, uvědomil si, že všude kolem něj se rozprostírá najednou mlha. Už se chtěl otočit a zběsile běžet domů, kde na všechno bude moct zapomenout, ale jeho pes ho najednou prudce zatáhl a začal si to vesele pádit k neznámé postavě. Pes byl na vodítku a měl velkou sílu, takže nemohl nic dělat. Měl velký strach, ale v jeho štěstí to byl jenom strašák. No, jenom strašák, nějaké děti měly dobrou fantazii a byl to docela strašidelná kostra kostlivce. Pan Strach se vyděšeně podíval na svého psa a povídá mu: „Co my tuhle noc ještě zažijeme?“

Konečně dorazili k rybníku. Kolem rybníku byly hodně staré vrby. Zchátralé a mokré z rosy. Pes znovu začal štěkat něco se na té vrbě pohnulo. Muž strnul. Nechtěl zjistit, co na té vrbě je, ale vzpomněl si, co už zažil za celou tuhle prapodivnou cestu. Sebral všechnu svoji odvahu a vyrazil směrem k vrbě. Usmál se. Byla to malá černá koule pokrytá srstí. Šlo o malého netopýra, který ještě spal, ale brzy vyrazí na lov. Nakonec bezpečně dorazil domů a na tuhle halloweenskou tajemnou noc ještě hodně dlouho nezapomene.

Jan Feifer, 8. B

Cosi

Eda, kterého už nebavilo být pořád doma, se rozhodl, že vezme své kamarády Pepu a Honzu na výlet plný zábavy, dobrodružství a odvahy.

Jednou takhle zrána všichni vyrazili přímo za nosem a doufali, že někam dorazí. První den ušli docela dlouhou štreku bez žádného problému, jelikož bylo teplo, rozhodli se spát pod širákem. Všichni zalezli do spacáků a tu náhle slyšeli podivné zvuky vycházející z keře. Všichni dostali strach, co to může být – vlkodlak, duch nebo snad hejkal? Honza byl velice statečný a šel to prozkoumat a po chvíli zařval: „Kluci, nebojte, je to jenom netopýr, který sem asi spadl.“ Uklidnili se a mysleli si, že je všechno v pohodě, šustění přestalo, a tak v klidu usnuli. Ještě za tmu se Eda probudil a šel se vyčůrat ke stejnému keři, kde večer před usnutím byl onen netopýr. Najednou si všiml netopýra, ležel vedle keře, sklonil se k němu. Byla to past, v tu chvíli po něm něco z keře vyskočilo. Než se nadál, ta věc ho svalila na zem a začala ho cpat. Eda se bránil ze všech svých sil, nemohl ani křičet, byl totiž v obrovském šoku. Po dvou minutách dal věci dobře mířenou ránu a ona utekla. Eda se uklidnil a po chvíli si uvědomil hroznou věc. Neměl ruku, ta věc získala, co chtěla, kořist a odešla. Bolest předtím necítil v takovém měřítku jako teď, adrenalin, který během boje měl, ji tlumil, ale teď byla nesnesitelná. Myslel si, že omdlí, věděl však jednu věc, kdyby upadl do bezvědomí, byla by to pro něj jistá smrt. Sebral tak všechnu jeho sílu a probudil ostatní. Ptali se ho, co se děje, už bylo pozdě, upadl do bezvědomí. Naštěstí ho rychle ošetřili a noc s obrovským strachem z nevědění, co se Edovi stalo, přečkali. Se svítáním se Eda probudil, k překvapení všech si skoro nic nepamatoval, asi se udeřil do hlavy anebo snad viníkem byl šok. Ta věc ho musela vystrašit na pokraj smrti, jeho mozek si ji nechtěl pamatovat, skoro kompletně ji vymazal, až na jednu věc. Pamatoval si, jak se ta věc s jeho drahou končetinou vypařila ve tmě. Mělo to šedou kůži, bylo to hodně shrbené a jediné ochlupení to mělo na hlavě. Ráno všichni šli najít pomoc, v tu ránu něco zahlédli, vypadalo to jako kostra Edovy ruky. To byl vrcholný moment, rozbřečeli se a co nejrychleji utekli do města. Edu dovedli do nemocnice a naštěstí všichni přežili. K místu činu se dobrých pár let nikdo ani nepřiblížil.

Lidi jim přestávali věřit, protože v této oblasti se vyskytují medvědi, a tak si mysleli, že šlo o pouhý, ale brutální útok medvěda. Jednou se tu rozhodla přenocovat další skupina lidí...

Matěj Šlesingr, 8. B

Paranormální vyšetřování

Jsem lovec duchů a chci se s vámi podělit o jeden příběh z práce. Pracuji pro speciální oddíl armády, jehož jméno vám sdělit nemůžu. Můžu vám ale povědět, k čemu je určen. K identifikaci a dekontaminaci paranormální aktivity. Pracuji ještě s asistentem, ale jeho jméno je, jako moje, klasifikované. Nechci se dostat do problémů jen kvůli pár jménům. Přece jen je to federální byznys. Práce to není těžká, ale vysoce riskantní. Nemáte strach z ducha nebo tmy, nýbrž z toho, že do zamořené oblasti přidáte další uvězněnou, neodpočívající duši společně s nepochovaným hnijícím tělem. Sebe.

Klasická šichta vypadá tak, že se dostaneme dodávkou k pracovišti, většinou opuštěné, z vandalizované a chátrající místo, plné netopýrů a někdy i koster, jednou dokonce i kanalizace, to jde však stranou. Připravíme si vybavení, asistent do dodávky, já na průzkum. Mým úkolem je o duchu zjistit co nejvíce informací, nebo minimálně potvrdit jeho prezenci. Ptám se na otázky, používám svou výstroj, jako třeba měřič elektromagnetických vln, spirit box, D. O. T. S. projektor nebo jen pouhou kameru, sůl a svíčky. Jeho odpovědi a reakce potom předám asistentovi, aby mohl vyhodnotit typ ducha a jeho „likvidaci“. Při mém průzkumu ještě pro nás vaří presso. Bohužel to není důležité, chci se dostat k tomu příběhu. Byl jsem u konce práce, duch byl podle důkazů démon – teploty pod bodem mrazu, zanechával otisky prstů a naprosto mi popsal celou knihu pro psané odpovědi. I na přebalu. Démon je ale velice agresivní duch, to se mi nezdálo, že by se mnou ani jednou napřímo neinteragoval. „To nemůže bejt démon, vždyť jsem to ani neviděl! Kámo, nezaškrtnul jsi v tý svojí tabulce něco blbě? To není možný,“ prorokoval jsem asistentovi přes poměrně drahou vysílačku na vyhrazené armádní frekvenci. Nikdo o naší práci v daný moment nesmí vědět. Proto taky operujeme v noci při hodinách největší tmy, kdy každý dřímá nebo řeší svoje vlastní problémy. Asistent ale jen zopakoval mnou nadiktované důkazy a přidal: „Jo. A dělej, než ti vystydne ta káva.“ Při tom si ještě ironicky ze svého hrníčku usrknul. Nezdálo se mi to, naopak jsem měl obrovskou chuť jednoduše odejít domů. Tak jsem taky udělal, vychutnal jsem si kávu a dospal zbytek noci. Udělal jsem dobře.

Přestože patřím k armádě, nejsem nějak vyzbrojený. Na rozdíl od živé bytosti, duch nemá co ztratit, nedá se proti němu bránit konvenční zbraní. Další den jsem se dozvěděl o tom, co se tam dělo po nás. Zběhlý žoldák, kterému v první bitvě přepnulo, si vybral jako oběti amatérské lovce, některé i s drahým vybavením z GH//OS. T obchodem s vybavením, čili dost si z toho i vydělal. Hrál ducha. Jak jsem ale s prací byl rychle hotov, vyběhl s cílem eliminovat špatného člověka. Pyroman. Plamenometčík. Z budovy vynesly už jen kbelíček s popelem.

Andrej Špunda, 8. B

Strašidelný les

V tajemném a strašidelném lese, kde vládne všude jen tma a mlha, se povídá, že les je začarovaný. Bydlí tam duchové a zlé bytosti. Také si prostý lid šepotá, že kdo do lesa vkročí, už nedokáže najít cestu zpět.

Jednou ale jeden mládenec přišel do vesnice a ptá se: „Proč je les tak zchátralý a ponurý?“ Povídají mu, že v lese straší a kdo do něho vkročí, už nenajde cestu zpět. Mládenec si myslí, že je to jenom pověra, a proto se vydá do lesa. Lidé ho varují, ať tam nechodí, ale on má svou hlavu a vydá se do lesa. Všude kolem sebe má jen tmu. Hoch se také trochu bojí, protože vidí popadané stromy, kosti z kostry a poletující netopýry. Zapálí si louč a jde dál. V začarovaném lese zahlédne bílou postavu a mládenec začne utíkat pryč z lesa, jenomže v té mlze nevidí na cestu a utíká na druhou stranu. Běží už dlouho a stále nevidí konec lesa, je zmatený a ztracený v lese. Mládenec má ale dobré srdce, takže není v lese v nebezpečí, ale to on neví. Sedne si na pařez a už je velmi unavený, tak zkusí na chvíli usnout. Ve snu se jemu zdá o duchovi, který mu pomáhá z lesa ven. Náhle se probudí a zase vidí v dáli bílou postavu. Vydá se za postavou, ale už nemá světlo z louče, takže je to hodně těžké, aby neškokbrtnul.

Hoch jde blíže a blíže k postavě. Jenže zjistí, že se nejedná o postavu, ale že před ním stojí vzácný bílý jelen. V tu chvíli ho začíná opouštět strach a uvědomí si, že bílý jelen je duch, o kterém se mu zdálo. Vtom se velké zvíře otočí a vydá se na cestu a mládenec jde za ním. Společně dojdou až na kraj lesa. Od té doby lidé vědí, že kdo vstoupí do lesa s dobrými úmysly, najde cestu zpět.

Viktorie Tichá, 8. B

Děs Nighollský

Záhadologie je někdy velice nebezpečný obor. Pokud vás zrovna neuráží většina vědeckého světa, můžete se při něm dostat do velkých potíží. O tom se na vlastní kůži přesvědčil i záhadolog Henry Guil.

Bylo sychravé ráno, když jsem v novinách objevil celkem zajímavý titul PROKLETÝ ZÁMEK. V textu psali docela banální příběh o vystrašených vesničanech bydlících blízko panství. Okamžitě jsem se rozhodl, že musím to místo vidět na vlastní oči. Už odpoledne jsem stál na nádraží a sledoval právě odjíždějící vlak, což byla na delší dobu jediná známka civilizace, kterou jsem v tomto kraji mohl vidět. Když jsem dorazil do vesnice, byla už tma a já cítil, že ve vzduchu se vznáší cosi zlého a temného. Z vyprávění místních jsem nabyl dojmu, že jsem přijel zbytečně a že duch z prokletého zámku je pouze smyšlený. S takovými myšlenkami jsem dorazil k zámecké bráně a dříve než jsem stihl zaklepat, uslyšel jsem podivné šustění a nad hlavou mi proletěl netopýr. „Zvláštní,“ řekl jsem si a víc tuto myšlenku nerozebíral. Když se konečně po chvíli čekání v celkem studeném počasí brána začala otevírat, uvítat mě přišel celkem podivný muž. Z jeho vzhledu jsem nabyl dojmu, že i kostra má na sobě více masa než tento člověk. „Zdravím vás,“ pronesl po chvíli stařík, „jsem správcem tohoto panství a velmi rád vám poskytnu přístřeší.“ Poděkoval jsem mu a vydali jsme se do zámeckých prostorů. Rychle jsem si oživil rozhovor se svým přítelem, který se setkal s opravdovým upírem. Těch shod bylo příliš mnoho na to, aby to mohla být náhoda. Byl jsem přesvědčen, že toto je totožný případ.

Když se po měsíci objevil v novinách článek s titulem STRACH NAD NIGHOLLEM, ve kterém popisuje Henry Guil své setkání s hrůzným upírem, byl okamžitě v jiných novinách uveden článek nesoucí název BLÁZNOVY VZPOMÍNKY. Svět se opět Henrymu vysmál.

Matěj Kořínek, 9. A

Ztracen v lese

Jel jsem zrovna autem z práce. Byl podvečer, ještě bylo světlo. Poslouchal jsem hudbu a řídil. Vyjel jsem z města. Silnice vedla mezi loukami, lesy a poli. Byl krásný západ slunce. Stromy byly oranžové a obloha postupně zhasínala. Bylo vše ale tak hezké?

Něco jsem uslyšel. Co to bylo? Zastavil jsem auto, vypnul jsem motor a vylezl. Byl to křik dítěte. Odkud to šlo? Bylo to z lesa! Neváhal jsem a běžel do lesa. Stmívalo se. Šel jsem dál a dál. Úplně jsem zapomněl na opatrnost. Doběhl jsem ke zvuku. Tam leželo dítě na zemi a bylo obklopené netopýry. Zděšením jsem vykřikl. Netopýři ulétli a já uviděl něco, v co jsem ani nevěřil. Z dítěte vstal duch. „Aaaaaaaa! Co to je!?” Začal jsem utíkat. „Kudy!?” Byl jsem hrozně vyděšený. Zdálo se, že se vůbec neposouvám! Hrozně jsem zpanikařil. Byla velká tma. Běžel jsem doslova jako o život. Měl jsem hrozný strach. Do něčeho jsem narazil. „Au! Co to je?” Zamžoural jsem očima. Byl to hrob. Uprostřed lesa, co tu dělá? Zaslechl jsem hrabání. „Co se zase děje?!” Hrob se rozpadal. Deska křápla, hlína vypadávala.

Začal jsem křičet o pomoc, ale nikdo nepřišel. Z hrobu se vysunula ruka. Nebyla to ale obyčejná ruka. Co to bylo? Byla to kostra. Pomalu se hrabala ven. Začala se hlasitě smát a pomalým krokem šla ke mně. „Je tohle můj konec? Ne, ne, je jen Halloween.”

Vojtěch Kašík, 9. A

Opuštěný dům

Každý úplněk trpím na náměsíčnost, ale vždy se probudím u sebe doma. Jenže tentokrát tomu tak nebylo. Probudil jsem se uprostřed temného lesa, všude byla tma. Měsíc svítil a já začal panikařit. V hlavě mi proběhlo několik scénářů. Byla mi strašná zima, ale hlavně mě děsil fakt, že zrovna byl Halloween.

Šel jsem temným lesem se snahou najít místo, kde bych se mohl alespoň ohřát. Po nějaké době chození v kruzích jsem si všiml opuštěné chaty na kopci. Kopec byl ale větší, než vypadal. Když jsem tam došel, zjistil jsem, že v chatce už někdo delší dobu nebyl. Prošel jsem se okolo chaty a zjistil, že zadní dveře jsou odemčené. Vstoupil jsem do domu. Zevnitř ale dům vypadal poměrně dobře a začalo mi být divně. Šel jsem dál, a to byla velká chyba. Dveře se zabouchly a já věděl, že je zle. Snažil jsem se otevřít, ale nešlo to. Otevřel jsem dveře do další místnosti a všude se rozlétl netopýři. V tom jsem ale uslyšel smích. Měl jsem obrovský strach. Napadlo mě, že je tam duch. Došel do kuchyně a poté do koupelny, jenže v koupelně bylo cosi divného, byla to kostra. Otočil jsem se a chtěl jsem utéct, jenže za mnou stála osoba v černém. První, co mě napadlo, bylo rozbít okno a utéct. Vzal jsem lebku a bouchl s ní o sklo okna, okno se rozbilo a já utekl. Osoba v černém spěchala za mnou, běžel jsem zpět do lesa. Běžel jsem tak daleko až jsem spatřil světlo.

Byla to vesnice, doběhl jsem a prosil o pomoc, nakonec jsem zjistil, že jsem okolo 20 kilometrů od svého domu. Naštěstí jsem se dokázal dostat domů a zažil tak něco, co nechce zažít nikdo.

Tomáš Lelek, 9. A

Duch Cyril

Když se ztratíte v lese, nebo vás vucne vír v Bermudském trojúhelníku, ocitnete se ve světě strašidel. Svět strašidel je přísně tajný, protože se strašidla bojí, aby s nimi lidé nerozpoutali válku.

Ve světě strašidel žije spousta druhů stvoření. Všichni žijí ve skupinách a každá organizace zabírá různá území. například: upíři a netopýři, ti žijí v Rumunsku, nebo lesní víly, elfové a trpaslíci zase zabírají deštné pralesy v Brazílii. Také zde jsou duchové a oživlé kostry, ti tráví čas v Mongolských horách a pouštích.

Náš příběh bude o duchovi jménem Cyril. Cyril žil v zajetí netopýra Leona. Leon ho věznil ve strašidelném domě se zatemněnými okny. Duch žil celý svůj život ve tmě. Cyrilovi tma nedělala dobře. Tma Cyrila úplně pohltila. Duch se utápěl v zármutku, strachu a trdomyslnosti. Nevěděl, co s tím dělat. Jak utéct ze tmy. Potřeboval pomoc.

Cyril jednoho dne prozřel. „Musím utéct,“ řekl si. Několik týdnů hledal místo, kterým by mohl uniknout. Až jednoho dne našel uvolněný šroubek, kterým bylo přivrtané prkno k oknu. Počkal, až Leon usne, aby mohl utéct.

Jakmile Leon usnul, Cyril se chopil příležitosti. Proklouzl skulinkou a dostal se na svobodu. Věděl, že se nesmí nikde zdržovat. Čekalo na něj přes 5 500 kilometrů. Dal se na cestu.

Když po pár týdnech přiletěl domů, všichni duchové se kolem něj sletěli. Cyril se stal novou celebritou.

Všechno tedy dobře dopadlo. Cyril se stále léčí z jeho traumat, ale už má manželku a tři děti.

Václav Moliš, 9. A

Dům děsu

Na začátku byla jenom tma. Tma a strach. Tak to alespoň viděla Sabrina, když přišla pracovat do Domu děsu. Pozorně se otočila kolem sebe, byla napnutá k prasknutí a cítila, jak se jí zvedají chloupky na krku. Nic. Sabrina vypustila dech, který ani nevěděla, že zadržuje a vyšla kupředu. Její nohy se šouply o podlahu chatrče, ze které vycházely zvuky připomínající našlapování na hrobech. Došla na konec chodby a řekla: „Haló, je tu někdo?“ Její jedinou odpovědí bylo další zneklidňující ticho, které bylo tak hlasité, že se neodvážila nic dalšího vypustit z úst. Tento dům jí připomínal pohřebiště. Všude byl tak nepříjemný klid, jako by se tu neodvažoval pohnout ani čas. Najednou se ozval skřípající zvuk a kolem Sabrininy hlavy se přehnalo něco černého.

Sabrina zařvala z plného hrdla a snažila se dostat co nejdál od malé bestie. Když se od ní vzdálila na pár kroků, které jí dávaly alespoň trochu upokojení, zklidnila svoje divoce bušící srdce a pořádně si prohlédla to monstrum. Byl to drobný, uhelnatý a roztomilý netopýr. Sabrina se rozesmála chraplavým smíchem, který začal znít spíše jako lapání po dechu než něco příjemného. Už jí začal hodně lézt na nervy celý tenhle zpropadený dům. Vyšla do další části obydlí a cítila, jak jí na zádech objímá duch a šeptá jí sladká zapomnění do ucha. Otočila se, ale nikoho neviděla. Její smysly si s ní už začínaly pohrávat. A když uslyšela skřípání kostí, už se ani neobtěžovala podívat. K čertu s tímhle domem.

Otočila se na podpatku, pak cítila připravené celé své tělo a rozběhla se. Běžela tak rychle jako nikdy předtím. Ani jednou se neohlédla, jenom běžela. Jakmile konečně ucítila čerstvý vzduch, ucítila štípání v očích, jak se slzy chtěly prorvat na povrch. Vyběhla ven z toho epicentra strachu a pokračovala až ke svému autu. Až tam si konečně dovolila povolit kostru svého těla. Podívala se zpátky a řekla si, že už nikdy v životě nebude reagovat na inzeráty z internetu.

Žofie Horáková, 9. B

Den překvapení

Jednoho dne na svátek Halloween přišel ke mně kamarád, že objevil starý vchod do štoly. Pustil jsem ho dovnitř a šli jsme do pokoje, aby mi řekl více informací a jestli půjdeme sami, nebo to někomu řekneme.

Nakonec jsme se vydali sami a vešli dovnitř do mnoho let opuštěné štoly, která byla strašidelná a naháněla nám strach. Po chvíli chůze jsme dokonce spatřili netopýra, nebyl jediný. Zanedlouho jsme si zvykli jak na tmu, tak i na někde stísněné chodby. Bylo tam strašně hodně chodeb, ale domluvili jsme se, že půjdeme nejvíce rovně, kam až to půjde. Na konci jedné chodby byla strašně velká místnost. Domnívali jsme se, že by to mohlo být tehdejší velicí místo, jinými slovy základna. Neváhali jsme a šli jsme to prozkoumat. Našli jsme hodně věcí, jako je stará mapa celé štoly nebo velín, ze kterého se vydávaly informace. Domluvili jsme se, že půjdeme vše říci pár kamarádům a uděláme si z toho naši skrýš, kde se na dnešní den připravíme do převleků. Vydali jsme se za kamarády, vzali si nejnnutnější věci s převleky a šli zase zpět. Když jsme dorazili, jeden z nás se mě zeptal: „Vidíš to tam vzadu?“ Odpovídám: „Vidím, ale to tam nebylo.“ V tu chvíli jsme se dostali menší strach, schovali jsme se do velína a čekali, kdo přijde. Po chvílce čekání jsme pozorovali partu s převleky. Jeden vypadal jako kostra a druhý nacvičoval létání na laně jako duch, mysleli jsme, že večer předvedou nějaké představení, ale zaslechli jsme, že představení bude trochu v jiné formě. Byli jsme překvapení, protože začali vozit zbraně v bednách a my jsme věděli, že nesmíme udělat chybu, abychom se neprozradili. Převleky je měli jen krýt, aby je nikdo nepoznal při loupežném přepadení. Říkal jsem si, že to mají vymyšlené dobře, protože se všichni budou soustředit na Halloween a jich si nikdo nevšimne. V tu chvíli jsem si vzpomněl na seriál Kobra 11, kde lupiči chystali přepadení banky při zápase fotbalového utkání, který byl hodně důležitý, tudíž se všechny kamery soustředily na zápas, a ne na banku. Řekl jsem kamarádům, že je musíme zastavit. Chtělo to nejdříve plán, jak se dostaneme nepozorovaně pryč, aby si nás nikdo nevšiml. To se nám povedlo a šli jsme to nahlásit na policii. Oni rozmístí hlídky do možných míst útoku. Někteří se vydali do štoly, aby obhlédli, co vše mají k dispozici. Byly povolány všechny hlídky a lupiče dopadli přímo při loupeži zlata.

Poté nám byla následně udělena odměna za pomoc při dopadení zločinců, pomohli nám zabavit zbraně a předešlé ukradené věci od zločinců. Mohli jsme se zabydlet ve stole a udělat si tam základnu, kdybychom něco potřebovali, pomůžou nám.

Tomáš Zikmund, 9. B

Hradní duch

Kdysi v dávných dobách, kdy duchové a temné síly ještě procházeli noční tmou, žil v opuštěném hradě strašlivý duch. Tento duch byl přízrakem, který rozšiřoval strach mezi lidmi, kteří se odvážili vkročit do hradu, když chtěli najít hradní poklad, který tam ukryl loupeživý rytíř.

Jedné měsíční noci, kdy létali nad hradem netopýři, se odvážný dobrodruh rozhodl vstoupit do hradu. Sotva vkročil do temných chodeb, spatřil v rohu místnosti kostru starého rytíře, který se pokusil vzdorovat duchovi. Srdce dobrodruha zaplavil strach, ale i přesto se rozhodl nepolevit a pokračovat dál v průzkumu hradu. Když procházel stísněnými chodbami a tmavými síněmi, cítil, že zlý duch je všudypřítomný a pozoruje ho z různých míst. Hrůzostrašnou atmosféru vyplňovali netopýři, kteří létali vyplašeně kolem něj. Bylo jasné, že tato noční výprava bude plná nebezpečí a neznámých zkoušek pro dobrodruha. Nakonec dobrodruh dorazil do srdce hradu, kde našel ducha, jak se toulá mezi stínovými sloupy, a řekl: „Haló, potřebujete pomoc?“ Duch měl smutné oči a zdálo se, že touží po svobodě a klidu. Místo toho, aby se s ním pustil do boje, dobrodruh se rozhodl mluvit s tímto duchem. Po dlouhém rozhovoru se dozvěděl, že duch byl kdysi člověkem, který vládl hradu. Byl uvězněn v tomto hradě, kde si odpykával své hříchy. Toužil po vykoupení a volnosti, ale nemohl najít klid. Dobrodruh mu slíbil, že mu pomůže najít cestu na onen svět, a společně se modlili k bohu. Najednou se duch začal vytrácet ze světa a stačil kývnutím hlavy poděkovat za své vykoupení.

Toto vyprávění nám připomíná, že i v nejtemnějších a strašidelných okamžicích může být duchovní svět proměnlivý a plný překvapení.

Svatopluk Řehák, 9. B

Děsivá noc

Dnes byl Halloween. Svátek plný strachu, děsu a také spousta zábavy. Trojčlenná skupina mladých teenagerů se rozhodla halloweenskou noc pořádně užít. Rozhodli se, že půjdou do starého domu, který stojí v satanistickém lese. Tuhle partu přátel tvořila vždy odvážná Roxy, která také vymyslela plán na večer. Dále tu byl Jack, moc přátelský kluk, který byl pro každou zábavu. A jako poslední Charlie, ten byl vždy velmi ustrašený, takže se mu tento nápad nezamlouval.

Bylo 12 hodin v noci a trojčlenná skupina stála před dveřmi do domu. „Jste připraveni jít dovnitř?“ vykřikla Roxy plná nadšení a vzrušení z nové akce. Charlie se držel dál ode dveří a tvářil se vyděšeně. „Já nevím, jestli je to dobrý nápad,” řekl. Nikdo ho ale neposlouchal a vydali se dovnitř. Roxy plná elánu šla samozřejmě první. Jack se držel pozadu společně s Charliem, protože věděl, že má velký strach. Všude byla tma a jediné světlo, co měli, byla malá baterka, která sotva svítila. Dům už byl ve špatném stavu. Někde byla opadaná zeď, na některých místech byly dokonce díry v podlaze. Najednou Roxy něco proletělo kolem hlavy. Vylekala se, ale dělala, že se vůbec nelekla. Nechtěla totiž vypadat jako ta, která se vylekala první. „To byl jen netopýr,” řekl Jack, na kterém byl celou dobu přilepený Charlie. Došli až ke schodům, které byly skoro rozpadlé. Ale i tak se po nich dokázali vyšplhat nahoru. Nahoře už to ale nebylo tak klidné jako dole. Všude byly obrovské pavučiny. Okna byla rozbitá a zadělaná dřevem. Všude po zdech byly dokonce různé satanistické znaky a otisky rukou od krve. „Měli bychom jít pryč!” vykřikl Charlie. Nelíbilo se mu tam. Roxy ho neposlouchala a šla dál. Jack se zastavil u Charlie a objal ho, aby se uklidnil. „Tohle je už vážně divné, měli bychom odejít,” souhlasil Jack. Roxy to však bylo stále jedno, a proto se vydali dál. Najednou uslyšeli bouchání. Zamrzli na místě a poslouchali. Rány se přibližovaly. „D- duch!” zakvílel Charlie a skočil na Jacka. Všichni koukali směrem, kam koukal. Nikdo však nic neviděl, takže si Roxy myslela, že se mu to jen zdálo. Ale potom, co jediná holka z party zakopla o něco na zemi, změnila názor. Podívala se na zem, a když viděla, že zakopla o kostru lidského člověka, který měl místo lebky kozí hlavu, okamžitě se rozběhla pryč a ostatní za ní.

Když se všichni dostali v pořádku domů, už věděli, že nikdy nic podobného dělat nebudou. Na Roxy se oba zlobili, ale ona se naštěstí poučila a už nikdy takový nápad nevymyslela a poslouchala názory svých přátel. Charlieho to docela poznamenalo a dlouho měl noční můry a byl vystrašený. Časem se z toho naštěstí dostal. Ale Jack to odnesl nejvíc. Od té doby, co se to stalo, měl pocit, že ho pořád někdo sleduje.

Eva Bělinová, 9. B